

VNCH, biết mới tiếc...

Đào Nương

Sau 36 năm Miền Nam rơi vào tay cộng sản, ngày nay không chỉ những người sinh sống tại Miền Nam Việt Nam trước đây, không công nhận lá cờ đỏ sao vàng của đảng cộng sản Việt Nam mà ngay cả những người trong nước cũng không tôn trọng lá cờ này mặc dù đó là lá cờ đang tung bay khắp lãnh thổ Việt Nam ngày nay. Người Việt hải ngoại tôn trọng lá cờ vàng ba sọc đỏ, không chỉ thuần túy vì đó là lá cờ của Việt Nam Cộng Hoà, của chính phủ Miền Nam Việt Nam mà vì đó là một biểu tượng cho một quốc gia mà đáng lẽ dân tộc Việt Nam phải có, một chính phủ tự do dân chủ, một nền kinh tế thịnh vượng, một xã hội công bằng bác ái mà lá cờ đỏ và cái chính phủ Việt gian cộng sản ngày nay tại Hà Nội sau 36

năm làm chủ đất nước đã chứng minh những điều ngược lại.

Dĩ nhiên, lá cờ vàng ba sọc đỏ là lá cờ mà những người sinh sống tại Miền Bắc không quen mắt, không chấp nhận dù họ có thù ghét chế độ cộng sản mà họ đang sinh sống đến tận xương tủy. *Người ta không thể chấp nhận một biểu tượng mà người ta không biết, không hiểu, không có những kỷ niệm đẹp, không hy sinh xương máu để bảo vệ nó.* Nhất là khi chỉ một sớm, một chiều, những người Việt Nam không chấp nhận Cộng Sản đã mang theo lá cờ vàng trên đường lưu vong, dù phải trải qua những nơi địa ngục trần gian là những nhà tù của cộng sản, và đã phải để lại sau lưng quê hương yêu dấu, mảnh vườn nhỏ, mái nhà ấm cúng, con sông hiền hoà, sau khi đã được chứng kiến chủ nghĩa xã hội cộng sản tiêu biểu cho văn hoá, đạo đức, luân lý Việt Nam phân hoá dần dần trước mắt. Việt Nam Cộng Hoà mặc dù là một xã hội chưa hoàn bị nhưng đã hình thành được mọi cơ cấu của một xã hội văn minh, công bình và dân chủ. Người Việt sống tại Miền Bắc đói khổ, đã phải hy sinh mọi thứ cho nhu cầu chiến tranh theo sự tuyên truyền của cộng sản nên có thể nói hầu hết đều không biết gì về Việt Nam Cộng Hoà.

Việt Nam Cộng Hoà không phải là Ngô Đình Diệm, Nguyễn Văn Thiệu, Nguyễn Cao Kỳ... mà là xã hội Miền Nam Việt Nam xây dựng trên căn bản giáo dục. Đó là những cô bé, cậu bé đến trường mỗi buổi sáng, mặc đồng phục với nét mặt tinh anh trong sáng của tuổi thơ. Đó là những cô nữ sinh áo trắng dễ thương và ngoan ngoãn, thuần hậu trong gia đình. Đó là những thầy, cô giáo sống và hãnh diện với thiên chức của một bậc thầy và được mọi người trong xã hội kính trọng. Trước 1975 Việt Nam Cộng Hoà đã đào tạo nhiều chuyên viên với tiêu chuẩn quốc tế, văn bằng của VNCH được chính phủ Hoa Kỳ, Pháp và nhiều quốc gia khác công nhận tương đương hoặc gần tương đương. Nghề thầy do đó không phải là một thứ... "*chượt chượt cùng đường mới vào sự phạm*" như ngày nay. Nhưng trong kỷ ức của tuổi trẻ miền Nam Việt Nam thì Việt Nam Cộng Hoà là những con đường ngợp bóng lá me, các nam sinh đi theo nữ sinh mỗi khi tan học nhưng không dám có một cử chỉ sàm sỡ, một lời nói vô lễ. Phải nhắc đến điều này vì những kỷ niệm đẹp của thời thiếu niên thường ghi sâu trong kỷ ức người ta suốt đời:

*Lời ru nào nín được
Lúc những cánh me xanh
Bay mềm con lộ nhớ
Em sau khung cửa đạn soi
Sách ngăn tâm mắt đời ngoài lộ cao
Khi không lòng bỗng dạt dào
Sông tôi cạn nước nguồn nào bỗng đi
(Bài cho người trong vườn dục thảo, thơ Du Tử Lê)*

Cuộc chiến càng thảm khốc thì lại có biết bao thanh niên theo tiếng gọi của núi sông lên đường nhập ngũ để bảo vệ một hậu phương bình yên trong đó có cha, có mẹ, có anh, có em, có cái gia đình nhỏ bé của mình. Đó là lý tưởng. Đó là những chàng trai anh hùng của thế hệ. Hàng trăm ngàn bài hát, bài thơ đã được viết ra trong giai đoạn này và cho đến nay vẫn còn là nguồn cảm hứng bất tận cho toàn nước Việt Nam thống nhất. Nó chính là "nhạc vàng" của văn hoá Việt:

*Anh rót cho khéo nhé
Kẻo trúng nhảm nhà tôi
Nhà tôi ở cuối thôn Đoài
Có giàn thiên lý có người tôi thương. (thơ Yên Thao)*

Hay

*Năm năm rồi đi biệt
Đường xưa chưa lối về
Thương người em năm cũ
Thương goá phụ bên song* (thơ Phạm Văn Bình)

Hình ảnh của những tân sinh viên sĩ quan trong quân phục đại lễ ngày tốt nghiệp ở Đà Lạt, ở Nha Trang, ở Thủ Đức là những hình ảnh tinh anh của dân tộc Việt, không phải là hình ảnh của “nợ máu với nhân dân” sau ngày 1975 đâu. Họ đã chọn binh nghiệp để bảo vệ từng tấc đất của quê hương đang bị dày xéo vì bom đạn gây ra bởi bọn lãnh tụ cộng sản vô thần. Bây giờ sau 36 năm nhìn lại, nhìn thế hệ thanh niên tan rã mệt mỏi, tương lai không lối thoát của Việt Nam thời cộng sản mà thương cho họ không biết là bao nhiêu. Thương tuổi thơ của những người không lý tưởng, chỉ nắm “*cái đuôi của đảng cộng sản Việt Nam*” mà nhìn ra thế giới bên ngoài và trở thành một thế hệ “*vô cảm*” đến rợn người. Đời sống chỉ còn là sự tranh đua để đạt được địa vị trong đảng vì quyền đi với tiền. Bằng được mua bằng tiền chứ không cần học để có kiến thức. Trong một quốc gia nghèo đói vào hàng nhất thế giới nhưng có hàng nửa triệu “*tiến sĩ ma*” làm trò cười cho thế giới.

Xã hội Việt Nam Cộng Hoà trước 1975 không phải là hoàn toàn trong sạch, không có bóng dáng của tham nhũng nhưng tham nhũng không phải là *một chính sách để cai trị nước* như đảng cộng sản Việt Nam ngày nay. Người dân Miền Nam sống hiền hoà trong tôn ti trật tự, trong đời sống hàng ngày, họ không phải đối đầu với cảnh sát, công an. Không phải bất cứ khi nào có việc liên hệ với chính quyền thì phải trả tiền cho công an từ xã, huyện, tỉnh đến trung ương. Khi vào bệnh viện, không có việc đút lót tiền thì mới có được giường nằm. Trẻ con học giỏi thì được xếp hạng cao, được cho đi du học dù là con nhà nghèo. Sĩ quan đánh trận oai hùng, gan dạ thì được thăng thưởng. Nhà cháy thì được cứu hỏa chữa cháy chứ không phải trả tiền mới được chữa cháy.

Về chính trị, Việt Nam Cộng Hoà là một nước dân chủ tự do thực sự mặc dù cũng có những khuyết điểm. Trước 1975 tại Miền Nam Việt Nam, chính phủ công nhận đối lập, cho biểu tình chống đối tự do nên từ những năm 1965 đã có nhiều cuộc biểu tình chống Mỹ, chống Thiệu Kỳ, chống tham nhũng thoả mái của sinh viên học sinh, của nhân dân. Có những ông giáo sư đại học nhận mình là thành phần thứ ba, theo chủ thuyết xã hội chứ không phải là chủ thuyết Mác Lê công khai ra báo, viết sách, viết luận án đại học lên án chính phủ, lên án chiến tranh, nhưng lại ve vãn cộng sản vì lý luận ấu trĩ rằng chính phủ Miền Nam bị Mỹ giật dây, muốn chấm dứt chiến tranh thì phải nói chuyện với Hà Nội. Kinh tế thương mại tự do không bị chính phủ kiểm chế, về an ninh xã hội người dân được luật pháp bảo vệ, cảnh sát công an ức hiếp nhân dân bị truy tố ra trước pháp luật ngay.

Xã hội Miền Nam tự do tạo môi trường để tinh anh phát tiết trên mọi phương diện. Ngày nay, sau 36 năm nhìn lại, đảng cộng sản Việt Nam vẫn không biết rằng khi giam hãm, đầy đọa hàng triệu người sống ở Miền Nam có liên hệ với chính quyền đem nhốt vào ngục tù, họ đã hủy diệt đi hầu hết những nhân tài về mọi mặt của đất nước, những trí thức khoa bảng mà có thể vài trăm năm sau, Việt Nam chưa thể có lại. Miền Nam Việt Nam không chỉ “sản xuất” có hai “thiên tài” là Trịnh Công Sơn và Bùi Giáng đâu. Nhưng Việt cộng chỉ “chấp nhận” có hai người này vì một anh thì trốn lính, sống hèn mọn trong sự che chở bao dung của chính phủ Miền Nam tôn trọng nghệ sĩ, còn người kia thì mang bệnh tâm thần. Cứ đếm lại số sách đã được xuất bản tại Miền Nam trong 20 năm từ 1954 đến 1975, từ khoa học đến chính trị, từ truyện ngắn, truyện dài, thơ văn đến âm nhạc rồi so sánh với 60 năm cộng sản CAI TRỊ Việt Nam thì sẽ hiểu.

Do đó, so với xã hội Việt Nam dưới thời Việt gian cộng sản thì xã hội Việt Nam Cộng Hoà là thiên đường, là con đường mà Việt Nam cần nhiều thập niên mới “back to the future” được. Những người Việt Nam sống tại Miền Nam trước 1975, biết rõ điều này. Lá cờ vàng và danh hiệu Việt Nam Cộng Hoà vì sao vẫn được họ sùng kính dù Việt Nam Cộng Hoà đã mất đi phần đất cuối cùng đã 36 năm.

Vì không được sống, không được trưởng thành, không được hoạt động chính trị, văn hoá hay sống đời quân ngũ của xã hội Miền Nam nên không có gì ngạc nhiên khi những người trí thức Cộng Sản thù ghét bọn cầm quyền cộng sản vì đã hất cẳng họ, đã đẩy họ ra khỏi nước, rồi vì hậm hực nên suốt ngày nghĩ viết những điều phản đối bọn cầm quyền cộng sản nhưng vẫn vinh danh bác Hồ và “kẻ cả” xem cộng đồng Người Việt hải ngoại là những kẻ bại trận, lá cờ vàng là vô nghĩa nên không muốn đoàn kết để lật đổ chế độ độc tài cộng sản mà họ là một thành phần cốt cán trước đây. Sống nơi xứ sở tự do này, chúng ta nên tôn trọng họ.

Thái độ không muốn đứng chung trong hàng ngũ với Người Việt quốc gia cũng là một điều dễ hiểu: bối cảnh lịch sử do đảng cộng sản Việt Nam từ 60 năm qua đã chia dân tộc và đất nước Việt Nam ra thành nhiều khối: trí thức, công nhân, cộng sản, quốc gia, vv...vv... Điều khó hiểu là những người cán bộ đảng trung kiên bị thất sủng như ông Nguyễn Minh Cần, ông Bùi Tín, ông Vũ Thư Hiên thường viết bài dạy Người Việt quốc gia, những công dân của Việt Nam Cộng Hoà chống cộng trong khi họ nhìn thấy trước mắt, cái đảng tạo ra họ, cho họ một vị thế, một tên tuổi, chính cái đảng đó đang làm tan rã đất nước và con người Việt Nam. Cái đảng bắt nhân đó đang chia 85 triệu Người Việt ra làm hai khối: đại đa số quần chúng binh dân, không có phương tiện về an sinh xã hội, không có giáo dục, sống đời nô lệ phục vụ cho một thiểu số cán bộ tham ô mà ngôn ngữ Việt cộng gọi là “quan tham”. Cái đảng bắt nhân đó đang đưa đất nước đến cái họa diệt vong trong tay Tàu Cộng.

Sau 1975, Người Việt Quốc Gia, những công dân của Việt Nam Cộng Hoà vì thất thế nên chúng gọi là “ngụy”, đầy ải quân dân cán chính trong rừng già để chết dần chết mòn, gia đình ly tán, con cái thất học, nên bằng mọi cách Người Việt Quốc Gia phải ra đi và bằng ý chí cương cường quật khởi của dân tộc Việt Nam, khối Người Việt Tự Do, những công dân của Việt Nam Cộng Hoà đã chọn thế giới làm lãnh thổ, phát triển tài lực và trí tuệ, ngăn chặn được sự tuyên truyền và bành trướng của bọn Việt gian cộng sản khắp nơi. Có mà nằm mơ, người ta cũng không thể nghĩ rằng những công dân Việt Nam Cộng Hoà trong điều kiện sinh sống dù lưu vong, dù trong lao tù cộng sản đã giữ vững được ý chí chống cộng đến thế.

Thế hệ thứ hai của cộng đồng Người Việt tị nạn cộng sản, của những công dân của Việt Nam Cộng Hoà vẫn giữ được nguyên vẹn đạo đức và luân lý của Việt Nam. Trong mọi gia đình, những đứa trẻ không nói rành tiếng Việt hay nói tiếng Việt với giọng ngọng nghịu của người bản xứ nhưng đều là những đứa trẻ ngoan ngoãn vì chúng biết rằng cha mẹ chúng phải lưu vong, phải hy sinh nhiều để chúng được lớn lên ở một đất nước tự do, có cơ hội để phát triển trí tuệ, những điều chúng sẽ không có được nếu sống dưới một chế độ cộng sản, như Việt Nam cộng sản ngày nay, như Cuba, như Bắc Hàn, hay ngay cả Trung cộng...

Nhưng những người như ông Nguyễn Minh Cần, ông Bùi Tín đâu phải là ngụy. Các ông này là những “trí thức cộng sản” lớn lên trong lòng chế độ. Đáng lẽ các ông đừng hèn, hãy ở lại Việt Nam, hãy kêu gọi nổi dậy, hãy dẫn dắt toàn dân chống lại cái đảng cướp đã tạo ra các ông, hãy cho toàn dân biết ‘chúng’ đã đi sai... *đường cách mạng*. “*Con đường Bác đi*” của các ông không lẽ lại là con đường... bi đát, đưa hàng trăm ngàn gái Việt ra hải ngoại lấy chồng Đại Hàn, Đài Loan, làm mãi dâm mới có cơm ăn? “*Con đường Bác đi*” không lẽ lại là con đường dâng nước Việt cho Tàu? Các ông hãy can đảm đứng dưới ngọn cờ do các ông lựa chọn miễn là các ông bảo vệ được dân, được đất nước khỏi rơi vào tay giặc là được. Hãy hành động như các chiến sĩ của Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà đã làm trước khi bị tước súng vì một thế cờ chính trị thế giới: họ đã đứng lên, đã anh dũng hy sinh, đã chống lại áp bức của chính quyền để bảo vệ dân, bảo vệ từng tấc đất Miền Nam để rồi đảng các ông đã lừa gạt dân Miền Bắc, đưa họ vào Nam, đem sinh mạng làm bia đỡ đạn để “giải phóng” một Miền Nam trù phú, một xã hội tôn ti trật tự, đạo đức văn hoá, luân lý cần được bảo tồn.

Mới đây có một bài viết của một người thuộc thế hệ trẻ có tựa đề “**Hãy để cho Việt Nam Cộng Hoà lùi vào dĩ vãng một cách tự nhiên**” do diễn đàn danchimviet.info (BBT: Trong bài, tác giả viết .com) phổ biến với lời toạ soạn như sau:

(Trích)

LTS: Trong công cuộc đấu tranh dân chủ hóa VN hôm nay, tìm hiểu tư duy của lớp người trẻ không tham dự vào cuộc chiến quốc-cộng trước kia – mà sẽ là chủ lực cách mạng nay mai – là một điều cần thiết. ĐCV chọn đăng bài viết của tác giả Tiên Sa trên mạng xã hội facebook cũng nằm trong tinh thần đó. Mời bạn đọc cùng suy tư và chia sẻ. (hết trích)

Nội dung bài viết của người bạn trẻ này cũng như nội dung bài viết của ông cán bộ già thất sủng Nguyễn Minh Cần giống nhau ở chỗ: cuộc cách mạng lật đổ bạo quyền cộng sản chưa xảy ra nhưng họ đã sợ *lá cờ vàng và chế độ Việt Nam cộng hoà được tái lập ở Việt Nam... sau 36 năm bỏ chạy*. Đào Nương tôi không tin đây là bài viết của một người viết trẻ ở hải ngoại.

Thật ra, tháng 4, 1975, Người Việt Miền Nam đã quá mệt mỏi với một cuộc chiến không lối thoát giữa hai ý thức hệ tự do và cộng sản. Cái thành trì bảo vệ thế giới tự do đã không còn đứng vững sau khi tổng thống Hoa Kỳ Nixon qua gặp Mao Trạch Đông và Chu Ân Lai. Giữa một bên chiến đấu với viện trợ có điều kiện và một bên được viện trợ vô điều kiện (?) của khối cộng sản, sự chiến thắng khó lòng ở về phía VNCH. Khi

buông súng năm 1975, Người Việt Miền Nam đã muốn “*Hãy để cho Việt Nam Cộng Hòa lùi vào dĩ vãng một cách tự nhiên*” để hai miền cùng nhau xây nước và dựng nước chứ. Nhưng việc gì đã xảy ra sau đó, chắc Ban Biên Tập của Đàn Chim Việt, nơi phát tán những bài viết của ông Nguyễn Minh Cần và “người bạn trẻ” Tiên Sa chắc đã biết rõ hơn ai hết: hàng triệu quân dân cán chính Miền Nam bị đẩy vào lò “cải tạo”, gia đình họ bị đẩy đi vùng kinh tế mới, cướp nhà, cướp cửa, con cái họ không được đến trường. Cho đến ngày nay, những người sinh sống tại Miền Nam vẫn còn là những công dân hạng hai trên đất nước mình.

Vì nghĩ rằng “*Hãy để cho Việt Nam Cộng Hòa lùi vào dĩ vãng một cách tự nhiên*” nên hàng triệu người Miền Nam đã buông súng, xếp hàng đi tù cải tạo vì nghĩ rằng một giai đoạn chiến tranh tàn tàn đã đi qua, đi trình diện một tháng rồi về sống đời công dân của một quốc gia độc lập và thống nhất. *Chuyện gì đã xảy ra cho họ, cho những người sinh sống tại Miền Nam sau 1975?*

Không lẽ ngày nay, trong công cuộc cứu nước, khi không còn ở vị thế cầm quyền thì những công dân của Việt Nam Cộng Hoà không thể là một tiếng nói đối lập với cái chính quyền vô nhân đang cai trị đất nước Việt Nam hay sao? Chúng ta sẽ đấu tranh để những người dân của đất nước Việt Nam dân chủ và tự do có quyền lựa chọn cho họ một đảng phái cầm quyền, họ sẽ biểu quyết về một lá cờ tượng trưng cho đất nước. Đảng cộng sản Việt Nam hiện nay có 3 triệu đảng viên hầu hết là bọn thất học, tham ô. Cứ nhìn vào xã hội Việt Nam ngày nay thì thấy rõ. Cộng đồng Người Việt tị nạn cộng sản ở nước ngoài có 3 triệu người nhưng đồng thời họ cũng là công dân của những quốc gia tự do và dân chủ. Việc họ phải sống lưu vong ở hải ngoại không phải là một việc trốn chạy hèn nhát mà là hậu quả tất nhiên của một cuộc chiến tương tàn có kẻ thua, người thắng. Khi họ tập hợp để nói lên tiếng nói của Người Việt không chấp nhận chế độ cộng sản, một tiếng nói đối lập là một việc làm cần thiết khi Người Việt không thể làm được điều này ở quê hương. Tiếng nói đối lập này và lá cờ vàng trong giai đoạn này chắc hẳn là cần thiết cho công cuộc đấu tranh hơn là tiếng nói “lèm bèm” của những ông đảng viên thất sủng “chạy trốn” ra nước ngoài chứ?

Hy vọng bài viết này sẽ giải thích được phần nào tại sao Người Việt không cộng sản không thể “*Để cho Việt Nam Cộng Hòa lùi vào dĩ vãng một cách tự nhiên*” được. Vì đó là tương lai của đất nước Việt Nam. Đừng bàn cãi trên những trang giấy hay trên những trang mạng điện tử. Thực tế chứng minh cho hành động. Trong 60 năm, đảng cộng sản Việt Nam đã tàn phá đất nước và con người Việt Nam đến tận cùng đáy vực, khi các ông “trí thức cộng sản” đủ hết hèn để la làng (nhưng cũng phải núp đằng sau cái xác còn thờ của “đại tướng”) về cái hoạ mất nước mà cũng chỉ như tiếng rên trong lãng Ba Đình của cái xác thối rữa chưa chôn thì chúng ta có cần bàn cãi thêm về cờ vàng hay cờ đỏ không?

Ngược lại, chỉ trong 36 năm, cộng đồng Người Việt tị nạn cộng sản đã “bành trướng” địa bàn hoạt động khắp năm châu, những khu phố Việt Nam sầm uất, vững mạnh hơn các ChinaTown của người Tàu, mỗi năm cộng đồng Người Việt gửi về nuôi thân nhân hàng chục tỷ đô la. “Chạy trốn, thua trận” mà làm nên ... nghiệp lớn như vậy trong khi bọn cộng sản Việt Nam thì co cụm lại trong các toà sứ quán, ra đường thì mất la, mày lét sợ người dân bắt gặp. Lãnh tụ ngoại giao như tên Nguyễn Xuân Việt ở Jordanie thì hành xử như bọn đầu gấu, du đảng khiến thế giới phải bàng hoàng và người nữ công nhân 20 tuổi bị xúc phạm đã được Hoa Kỳ cho nhập cảnh vì lý do chính trị thì đủ hiểu.

Dĩ nhiên, ở đâu, xã hội nào thì cũng gồm đủ con gà, con công, con phụng... đừng nhìn vào đàn gà của cộng đồng Việt Nam hải ngoại rồi kết luận tất cả chỉ là một đàn gà mà làm to. Nhưng có một điều có thể coi như là chân lý “không thay đổi” dù bên này hay bên kia bờ Thái Bình Dương: đảng viên cộng sản thì anh nào cũng hèn, cứ phải dựa vào nhau để sống còn, để được làm “quan tham” bóc lột dân lành. Chúng đoàn kết theo đúng tôn chỉ “*tranh đấu đến cùng với kẻ thù, chỉ hoà giải với nội bộ*”. Trong khi nếu vì tương lai dân tộc thì phải tìm cách liên kết mọi người với nhau chứ. Ra đến hải ngoại vẫn còn sợ lá cờ vàng nhưng tiền bạc của cờ vàng thì đưa lên mặt mà hít hà. Khinh bọn “*thất trận, giặc ngụy*” bỏ chạy, nhưng lại sợ chúng nó trở thành một thế chính trị đối lập trở về nhưng vẫn ra chính sách ve vãn Việt kiều. Chơi với cái đầu “ngụy” thì không dám chơi chỉ muốn chơi với các “*khúc ruột thừa*” của họ?

Việt Nam Cộng Hoà phải sống mãi trong lòng người Việt không cộng sản là vì thế! Vì không muốn nhận sự nhục nhã là công dân của một nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hoà, muốn bảo vệ ngư dân cũng phải xin phép “thăng” Tàu cộng!

Chúng ta hãy hành động. Tự cứu mình và cứu những người khác nữa. Vì tương lai, xin tất cả hãy tìm cách liên kết với nhau trong tình dân tộc.